

Sygn. akt II KK 29/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 marca 2014 r.,
sprawy **M. F.**
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 20 sierpnia 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 25 kwietnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
  - 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego**
- M. F.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono:

1. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach zarzutów apelacji odnośnie zarzutu błędu Sądu Rejonowego w G. w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu, iż wartość sprzętu skradzionego na szkodę J. B. wynosi łącznie 48.500,00 zł., w sytuacji, gdy Sąd nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego

rzeczoznawcy, przyjął wartości rzeczy gołosłownie zadeklarowane przez poszkodowanego;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach zarzutów apelacji, polegające na zaaprobowaniu przez Sąd Odwoławczy nieprzesłuchania świadka P. L., która była jednym z dwóch bezpośrednich świadków zdarzenia i widziała sprawców włamania do domu J. B., w sytuacji gdy jej zeznanie miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a jej pobyt a granicą miał charakter czasowy, a daty jej przyjazdów do kraju łatwo można było ustalić;

3. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji i utrzymanie w mocy wyroku rażąco niesprawiedliwego przez Sąd II instancji, a polegającego na niedostrzeżeniu istotnych uchybień i wydanie orzeczenia nadal obarczonego tymi uchybieniami, które przeniknęły do postępowania odwoławczego, a które pozostawały w rażącej sprzeczności z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, a w sposób istotny wpłynęły na wydanie zaskarżonego wyroku, w szczególności zaś na przyjęciu:

a. faktu, iż Sąd uznał sprawstwo oskarżonego, w sytuacji gdy żaden ze świadków nie rozpoznał M. F. jako jednego z mężczyzn, którzy w miejscowości C. jeździli samochodem marki Audi i wynosili rzeczy z domu J.B.,

b. iż fakt rozpoznania oskarżonego przez policjantów jako mężczyzny, który w miejscowości S. wsiadał do samochodu Audi świadczą o tym, że uczestniczył w kradzieży z włamaniem do domu J. B., w sytuacji, gdy nie jest to wniosek wynikający z tego dowodu w sposób logiczny, a nadto dający się uzasadnić w realiach niniejszej sprawy zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego;

c. że ciemne Audi, którym poruszali się sprawcy włamania do domu poszkodowanego było tym samym samochodem, który widzieli świadkowie [...] w dwie godziny po zdarzeniu w miejscowości S. oddalonej od C. o około 36 km;

d. faktu, iż 7 sztuk poduszek, które zostały znalezione w domu M. F. oraz wieża Philips, którą miał przy sobie skazany podczas zatrzymania świadczą o dokonaniu przez niego kradzieży z włamaniem;

4. art. 437 § 1 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na utrzymaniu w mocy wyroku skazującego M. F. w sytuacji, gdy nie było ku temu podstaw, gdyż prawidłowo przeprowadzona kontrola odwoławcza powinna skutkować ustaleniem, że Sąd Rejonowy dokonał dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, w tym głównie domniemań, w oparciu o niepełny, wątpliwy materiał dowodowy, co uzasadniało uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, oraz było wynikiem dokonania pobieżnej kontroli odwoławczej z ograniczeniem się praktycznie do powtórzenia argumentacji Sądu I instancji, a więc powieleniem błędu tegoż Sądu, bowiem nie ma jednoznacznych i nie budzących wątpliwości dowodów pozwalających na ustalenie, iż M. F. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, a także wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zarzuty naruszenia prawa procesowego, poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji ujęte w pkt 1-3 kasacji są bezzasadne w stopniu oczywistym. Zauważyć należy, że Sąd odwoławczy rozważył wszystkie zarzuty i wnioski apelacji, a wyniki rozważań starannie przedstawił w uzasadnieniu wyroku. I tak, zarzuty błędnych ustaleń faktycznych, których dotyczy w istocie zarzut z pkt 3 kasacji, zostały rozważone na s. 14-24 uzasadnienia wyroku SO. Rozważania tam zawarte są obszerne i przekonujące, a poziom ich szczegółowości i wnikliwości jest bardzo wysoki, świadcząc o starannym przeprowadzeniu kontroli odwoławczej. W rozważaniach tych odniesiono się też do kwestii przyjętej przez Sąd Rejonowy wartości skradzionych ruchomości, czyli do materii zarzutu z pkt 1 kasacji. Obszerne i przekonujące argumenty Sądu Okręgowego dotyczące tej kwestii Sąd Najwyższy uznaje za własne i nie widzi potrzeby ponownego argumentowania w tym zakresie.

Także zarzut z pkt 2 kasacji, tj. nieprzesłuchania świadka P. L., okazał się bezzasadny. Sąd odwoławczy na s. 20 uzasadnienia wskazał powody, dla których postępowanie Sądu Rejonowego uznał za zasadne. Argumentacja tam powołana

świadczy o rzetelnym rozważeniu wspomnianego zarzutu apelacji – Sąd odwoławczy trafnie zauważył, że po podjęciu nieudanych prób wezwania świadka i wobec ustalenia, że świadek studiuje za granicą, skorzystanie z dyspozycji art. 391 § 1 k.p.k. było uzasadnione.

W końcu, bezzasadny okazał się także zarzut z pkt 4 kasacji, odnoszący się w istocie do błędnych ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, a zatem kwestii tożsamych z podniesionymi w zarzucie pkt 3 kasacji. Zarzut ten w istocie zmierza do poddania ponownej kontroli kwestii ustaleń faktycznych, co w kasacji jest niedopuszczalne.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.